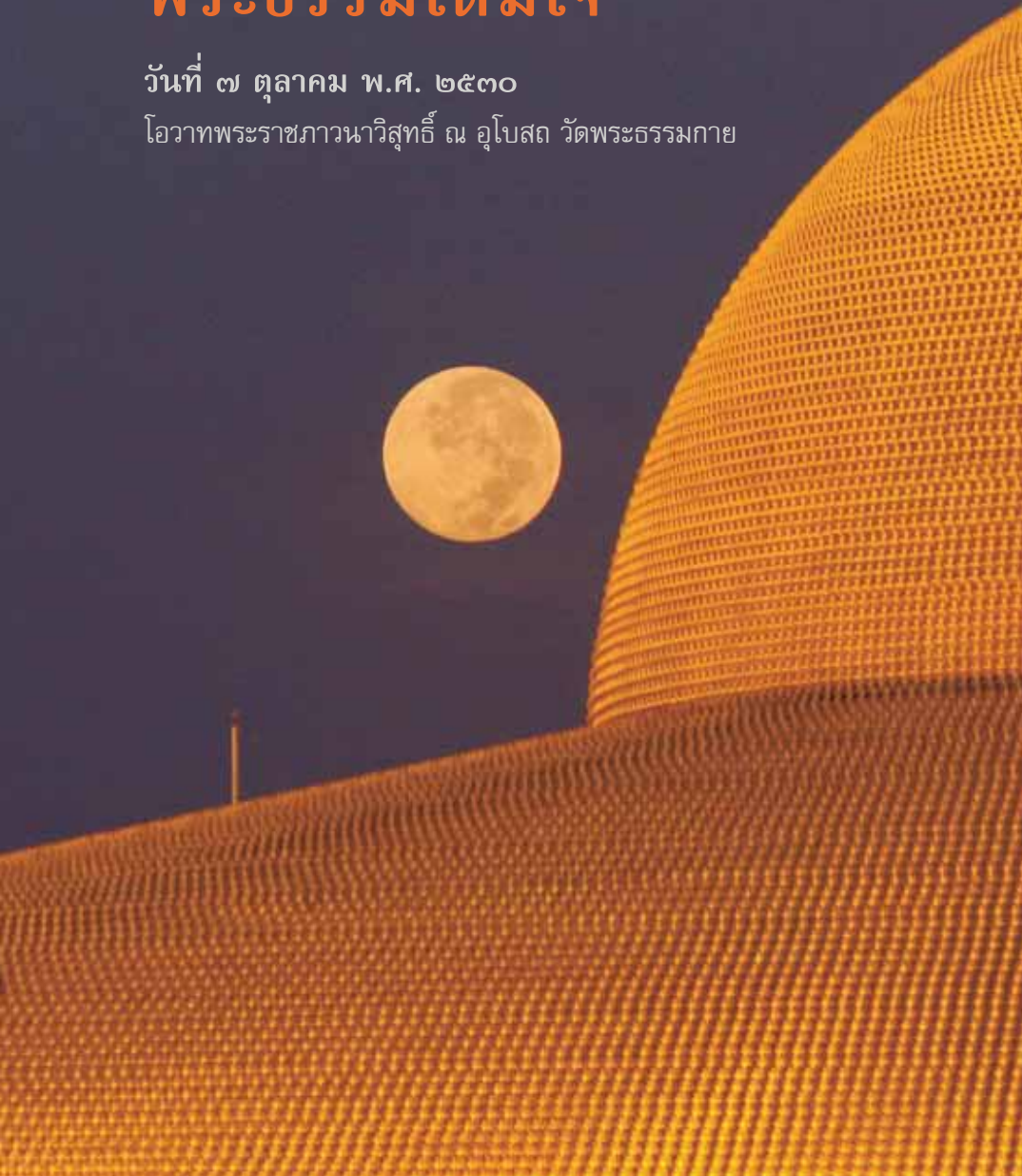
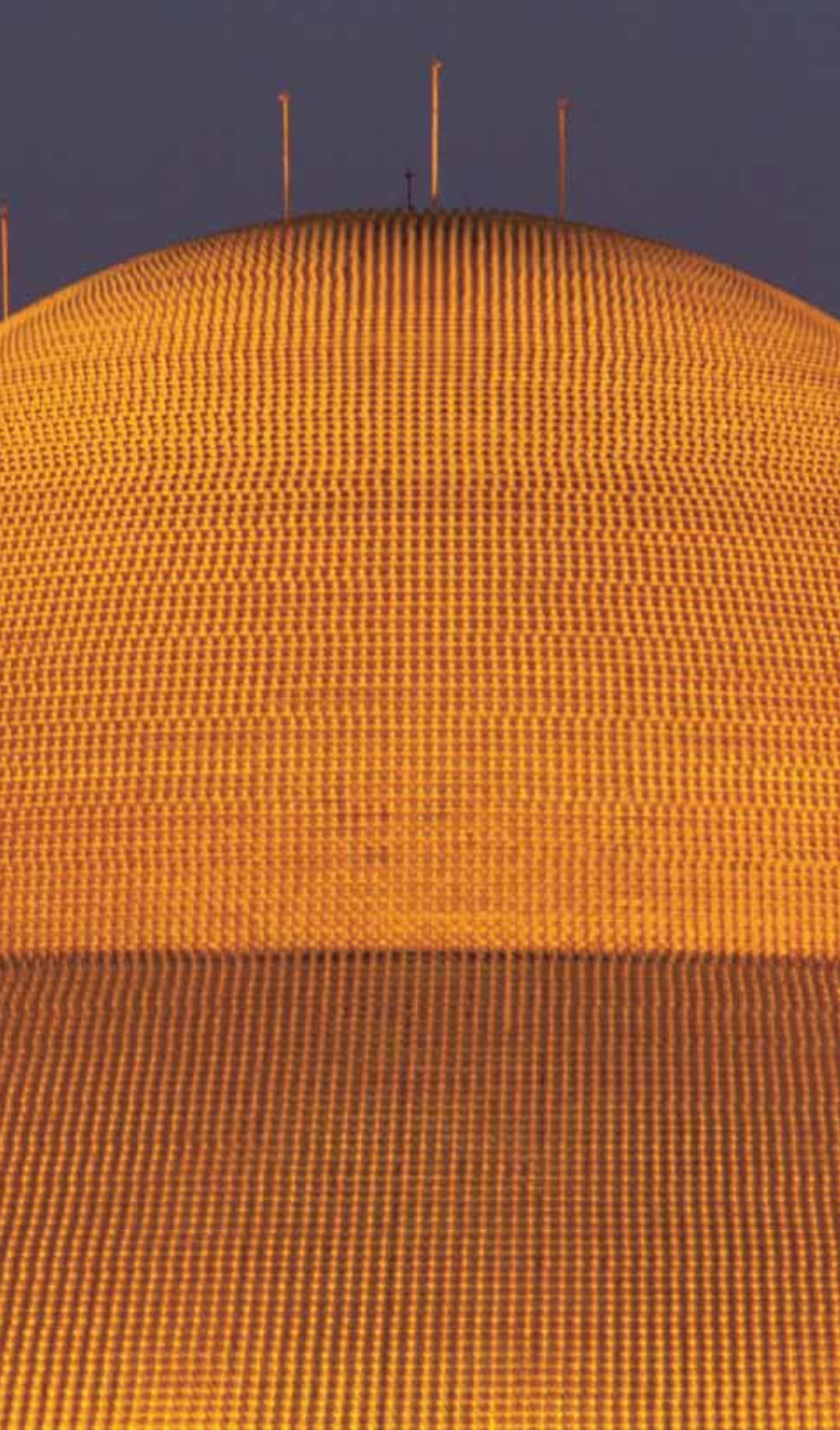

พระจันทร์เต็มดวง พระธรรมเต็มใจ

วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ ญาณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพุธที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา เป็นวันที่พระภิกษุทั้งหลายในพระพุทธศาสนาได้มาปวารณาร่วมกันก่อนที่จะแยกย้ายกันไปปฏิบัติศาสนกิจ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อให้ตักเตือนกันในช่วงวัตรปฏิบัติที่ยังบกพร่องทั้งทางกาย ทางวาจา จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนา ก็ตาม

ถ้าหากว่า มีผู้ใดได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยในช่วงวัตรปฏิบัติของพระภิกษุรูปนั้น ก็ให้อาศัยความเป็นครู แนะนำตักเตือนด้วยความรักและปรารถนาดี เพื่อเกื้อกูลให้กับพระภิกษุรูปนั้นได้มีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวกลับใจเสียใหม่ จะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องร่องรอยตามคำสอนของพระบรมศาสดา

พุทธประเพณีการปวารณานี้นับเป็นประเพณีที่งดงามที่ยึดถือปฏิบัติติดต่อกันมาสองพันกว่าปีแล้ว เป็นการเปิดโอกาสให้ได้พิสูจน์ใจที่จะรองรับคำแนะนำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาดี การแนะนำกันนั้นไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะผู้แนะนำมักจะขาดทุนแม้มีความปรารถนาดีเพียงใดก็ตาม อาจจะได้รับ委屈ไม่พอใจได้ แต่เมื่อปวารณากันไว้แล้ว ก็จะทำให้ผู้ที่ตั้งใจแนะนำเป็นกัลยาณมิตรให้จะได้ทุ่มเทความปรารถนาดีไปยังภิกษุรูปนั้นอย่างเต็มที่

ชุมทรัพย์จากการพิจารณา

บัดนี้เราได้พิจารณาซึ่งกันและกันแล้วว่า หากใครได้เห็น ได้อิน หรือสงสัยก็ดี ในข้อวัตรปฏิบัติใดก็ตามที่ขัดขวางต่อหนทาง ไปสู่นิพพาน ไม่ถูกต้องร่องรอยในพระพุทธศาสนาก็ให้แนะนำ ตักเตือนได้ เราจะไม่โกรธ จะทำใจของเราให้มีปิตินดี มีความเบิกบาน และสำนึกในพระคุณของผู้แนะนำนั้นว่า เป็นประดุจผู้ชี้ชุมทรัพย์ อันประเสริฐให้แก่ตัวเรา

“ชุมทรัพย์” ในที่นี้ไม่ใช่ โลภียทรัพย์ แต่หมายถึง เครื่องปลื้มใจ ของพระอริยเจ้า คือพระนิพพานนั่นเอง ใครชี้หนทางสว่างให้ไปสู่ นิพพานได้ เราก็คงไปทางนั้น หรือใครเห็นว่า สิ่งใดจะเป็นอุปสรรค ต่อการเข้าถึงธรรมก็จะแนะนำตักเตือนกันและกัน

เพราะฉะนั้น นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เมื่อเราได้เปิดใจให้ซึ่งกัน และกันแล้ว ก็ขอให้ลูกทุกรูปยินดีในคำแนะนำตักเตือนประดุจได้รับ อาหารอันโอชะ หรือชุมทรัพย์อันวิเศษแก่ตัวของเรา อย่าได้ขุ่นข้อง หมองใจกับบุคคลที่มาแนะนำ

การแนะนำตักเตือนกันนั้น ต้องดูเวลาและอารมณ์ว่า เขาพร้อม ที่จะรับฟังไหม ถ้าเขายังไม่พร้อม ก็ต้องรองจนกว่าเขาจะพร้อม รวมทั้ง ดูความพร้อมของตัวเราด้วย เหมือนการปลูกผลไม้ ก็ต้องคอยจังหวะ

คอยเวลา คอยช่วงฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการเพาะปลูก ต้นไม้จึงจะเจริญ
งอกงาม การปลูกต้นไม้แห่งความปรารถนาดีก็เช่นเดียวกัน จะต้องคอย
ดูจังหวะ ดูอารมณ์ของใจ

สำหรับกรณีนี้ที่ผู้แนะนำดักเตือนอาจจะมองพลาดไปบ้าง เราก็ต้อง
ให้อภัยเขาทุกอย่าง ไม่โกรธ ไม่ผูกโกรธ อย่าไปคิดว่า เขาเพ่งโทษเรา
แต่ถ้าเราผิดจริง เขาแนะนำถูกต้อง ก็ให้แก้ไข

ผู้ที่แนะนำก็เช่นเดียวกัน ต้องพิจารณาดูว่า สิ่งที่จะแนะนำเขา
เป็นการเพ่งโทษหรือปรารถนาให้เขาได้รับประโยชน์ ถ้าปรารถนาให้
เขาได้รับประโยชน์ เราจึงควรแนะนำ

ถ้าทำได้อย่างนี้ ความผาสุกก็จะเกิดขึ้นกับหมู่คณะ ตัวเราก็จะ
สร้างบารมีอย่างมีความสุข จิตใจจะผ่องใส ไกลต่อหนทางของพระ
นิพพาน การเข้าถึงพระธรรมกายนั้นจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ยากสำหรับพวกเรา
เลย ถ้าหากยินดีในคำแนะนำนั้น

คืนวันพระจันทร์เต็มดวง

วันพรุ่งนี้ก็จะเป็วันออกพรรษาแล้ว วันนี้จึงถือว่าเป็นวันสุดท้าย
ของการอยู่จำพรรษา เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงขึ้น ๑๕ ค่ำ แต่ละท่าน
ที่ได้ตั้งใจปวารณากันเอาไว้ตั้งแต่ต้นพรรษาจนมาถึงวันนี้ว่า ระหว่าง
ที่เราอยู่จำพรรษาร่วมกัน เราจะประพฤติปฏิบัติธรรมไม่ให้ขาดเลย

แม้แต่วันเดียว จะศึกษาทั้งปรีชาปฏิบัติให้ครบถ้วนบริบูรณ์ โดยหวัง
มรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร ใครทำได้ครบถ้วนบริบูรณ์ วันนั้นจะได้
ตั้งจิตระลึกรู้ถึงผลบุญตลอดพรรษาที่ผ่านมา และอธิษฐานจิตให้เรา
ได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างง่ายดาย

แต่ถ้าภายในพรรษา หากใครยังปฏิบัติไม่จริงจัง เรายังมีโอกาส
ปฏิบัติเอาจริงเอาจังวันนี้ได้อีก ๑ วัน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ยังเหลือ
เวลาอีก ๙ ชั่วโมงก่อนที่จะออกพรรษา ให้ลูกทุกรูปชำระกายวาจาใจ
ของเราให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อย่างไม่เคยเป็น
มาก่อนเลยในชีวิต ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพราะเราทราบ
ดีอยู่แล้วว่า การเข้าถึงพระธรรมกายนั้นเป็นเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต

**เมื่อพระจันทร์สว่างบนท้องฟ้า เราก็จะต้องทำพระจันทร์
ให้สว่างในดวงใจของเรา ให้เกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ให้ได้ ถ้าใครเข้าถึงธรรมวันนี้ได้ ก็จะเป็นประวัติชีวิตอันงดงามที่เกิด
ขึ้นกับตัวของเรา คราใดเรามองเห็นพระจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้า เรา
ก็จะปิติใจทุกครั้ง เพราะเราได้เข้าถึงธรรมในวันที่พระจันทร์เต็มดวง มี
ความสว่างไสว มีรัศมีสีส้ม ความปิติความเบิกบานก็จะทับทวีมากขึ้น
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นวันนี้ขอให้ลูกทุกรูปตั้งใจให้ดีเป็นพิเศษ**

คำว่า “ตั้งใจ” หลวงพ่อไม่ได้หมายความว่า ทำด้วยความเครียด
นะ แต่เราทำด้วยจิตใจเบิกบาน ถ้าใช้คำว่า “ตั้งใจ” ทำให้เครียดเกินไป

เราอาจจะกลับคำเสียใหม่ว่า “ใจตั้ง” หมายถึง นำใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย เมื่อใจตั้งอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ก็ไม่ต้องตั้งใจ เมื่อใจตั้งได้แล้ว ความสว่างไสวก็จะเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายอย่างแน่นอน

ผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต

การจะวัดว่าใครประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น ต้องดูว่าใครเข้าถึงธรรมกายแล้ว นั่นแหละคือสุดยอดของความสำเร็จในชีวิต

โลกียทรัพย์ คือ ทรัพย์สินเงินทอง ลาภยศสรรเสริญนั้น เป็นเพียงเปลือกของชีวิต ยังไม่เป็นแก่นของชีวิต แก่นของชีวิตคือ พระธรรมกายที่อยู่ในตัวของเรา ถึงจุดนี้ได้ จึงจะเรียกว่า เป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ยิ่งถ้าเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์ หมดกิเลสอาสวะ เข้าถึงอายตนะนิพพานได้ นั่นคือจุดหมายอันสูงสุดของมนุษย์ทุกคน

ให้เราดูพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นแบบอย่าง พระองค์ทรงสมบูรณ์ด้วยโลกียทรัพย์ ถึงพร้อมด้วยสมบัติทั้ง ๓ คือ รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติ แต่ในที่สุดทรงสละราชสมบัติออกผนวช บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งบรรลุเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วได้ทรงประกาศว่า เมื่อเข้าถึงที่สุด ก็อย่างอื่นที่จะต้องทำยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว หรือกิจที่เสมอเหมือนก็ไม่มี พวกเราทั้งหลายได้มาบวชอยู่ประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน เพราะต่างก็มีเป้าหมายอันเดียวกัน คือ จะก้าวไปให้ถึง

ที่สุดแห่งกองทุกข์ อันเป็นความสำเร็จสูงสุดของชีวิตตามเยี่ยงอย่าง
บัณฑิตในกาลก่อน

สูตรสำเร็จเข้าถึงธรรม

พวกเราทุกรูปที่ได้มาอยู่ร่วมปฏิบัติธรรมนี้ เป็นผู้มีบุญที่ได้
สั่งสมมาแต่ปางก่อนมากพอที่จะเข้าถึงธรรมกายได้ แต่เรายังขาดการ
ปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง จริงจัง แล้วก็วางใจยังไม่ถูกหลัก ไม่ถูกวิธี
จึงยังไม่เข้าถึงเดี๋ยวนี้ แต่ด้วยกำลังบุญของทุกรูปนั้นสามารถเข้าถึง
เดี๋ยวนี้ได้ ถ้าหากเราวางใจเป็น และสามารถขจัดอุปสรรค คือ การ
ทำไม่จริงจัง ไม่ต่อเนื่อง ถ้าทำได้อย่างนี้แล้วต้องเข้าถึงกันทุกรูป
อย่างแน่นอน

การทำอย่างจริงจังและต่อเนื่องนั้น คือ นั่ง นอน ยืน เดิน หลับตา
ลืมตา หายใจเข้า หายใจออก เราทำอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอน
กระทั่งเข้านอน อย่างนี้เรียกว่า ทำจริงจังและต่อเนื่อง

แต่บางครั้งในความเคยชินของพวกเรา ซึ่งเป็นอุปนิสัยติดตัว
เรามาตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาส คือ เรามักจะสนใจไปที่อื่น ปล่อยจิต
ปล่อยใจให้เลื่อนลอยไปตามกระแสของอารมณ์ นาน ๆ จึงนำใจกลับ
มาที่ศูนย์กลางกายสักที เดียวก็หลุดไปอีกแล้ว ปล่อยใจเพลิดเพลिनกัน
ไปอย่างนี้ เรียกว่า ทำไม่จริงจัง ไม่ต่อเนื่อง

เวลา ๓ เดือน ภายในพรรษา ถ้าเรานับรวมเวลาที่ใช้ปฏิบัติธรรม
จริง ๆ ยังไม่ถึงเดือนเลย เราต้องแก้ไขปรับปรุงตรงนี้ ทำกันอย่างจริงจัง
โดยตรึงถึงดวงใส ใจหยุดไปที่กลางดวงใสที่ศูนย์กลางกาย หลังตานึก
นั่งนึก นอนนึก ยืนนึก เดินนึก ลืมตานึก นึกไปเรื่อย ๆ ในทุกอิริยาบถ
นึกให้ต่อเนื่องกันไป แล้วก็ทำให้ถูกวิธี ที่หลวงพ่อดีวางแนวเอาไว้ว่า
สูตรสำเร็จในการเข้าถึงพระธรรมกายนั้นต้องวางใจให้สบาย ๆ

ไม่มีใครแม้สักคนเดียวในโลกที่เข้าถึงพระธรรมกายได้ในตอน
เครียด ทุกคนที่เข้าถึงธรรมกาย ต่างยืนยันเหมือนกันหมดว่า วางใจ
ให้สบาย อารมณ์สบาย จึงจะเข้าถึงธรรมกายได้

ถ้าหากเราวางใจสบาย ตรึงนึกถึงดวงใส ใจหยุดอยู่ที่กลางดวงใส
อย่างเบา ๆ อย่างละเอียดอ่อน นึกง่าย ๆ ทำใจเย็น ๆ ทำตามที่หลวงพ่อบอก
พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก ทุกอาทิตย์ที่พวกเราปฏิบัติธรรมร่วมกับหลวงพ่อบอก
ในสมาธิธรรมกายสากล ได้ยินได้ฟังบ่อย ๆ หากนึกน้อมปฏิบัติอย่าง

จริงจังให้ถูกต้องตามวิธีที่หลวงพ่อบอกเป็นสูตรสำเร็จเอาไว้ ด้วยกำลัง
บารมีของพวกเราขณะนี้ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น วันนี้เป็นวันมหาปวารณา วันสุดท้ายของการ
จำพรรษานั้น ให้นำใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย เอาจิตเอาใจปฏิบัติให้
ได้ตามสูตรสำเร็จ เราจะต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน

ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ที่จะลาสิกขา

สำหรับพระภิกษุบางรูปหลังออกพรรษาและรับกฐินแล้ว จำเป็น
จะต้องลาสิกขา เพราะว่าลาสิกขาจำเป็นจะต้องกลับออกไปประกอบ
อาชีพในทางโลก ก็ให้ตรึกระลึกนึกถึงผลบุญที่เราได้บำเพ็ญมาทั้งหมด
โดยอธิษฐานจิตว่า

ตลอดระยะเวลาที่บวชเรียนมาหนึ่งพรรษา ตอนนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องลาสิกขาเพื่อออกไปปฏิบัติภารกิจทางโลก ด้วยบุญกุศลที่ทำมาตลอดพรรษานี้ก็ขอให้คุ้มครองเรา ให้ดึงดูดแต่สิ่งที่ดีงาม ให้ทำแต่ความดี อย่าได้ทำความชั่ว ให้สามารถสร้างบารมีไปได้ตลอดรอดฝั่ง ให้เข้าถึงธรรม ให้ประสบความสำเร็จในชีวิตในธุรกิจการงาน ให้ครอบครัวมีความสุข จะไปอยู่หน่วยงานไหนก็ทำหน่วยงานนั้น ให้เจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ให้ปฏิบัติธรรมควบคู่กันไป ด้วยกับภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ

ส่วนฤกษ์ลาสิกขานั้นให้เอาฤกษ์ของพระพุทธเจ้า คือ ฤกษ์ที่กายวาจาใจสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส ตรีกะระลึกถึงบุญกุศล เราจะได้ลาสิกขาออกไปด้วยจิตใจที่เบิกบาน มีความผ่องใสกันทุกรูป

ความรู้ภายใน

ส่วนท่านที่มีกุศลศรัทธาจะบวชต่อเพื่อศึกษาพระธรรมวินัย เพื่อทำมรรคผลนิพพานให้แจ้ง เพื่อที่จะร่วมงานสร้างบารมีไปกับหลวงพ่อกับหมู่คณะ หลวงพ่อก็ขออนุโมทนาสาธุการด้วย ให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี

หลวงพ่อบอกยืนยันว่า หนทางที่พวกเราจะเดินทางกันต่อไปนั้น เป็นหนทางสายกลาง หนทางที่ปลอดภัย เป็นหนทางที่ยิ่งใหญ่ มีแต่

บุญบารมีเพิ่มพูนขึ้นไปทุกวัน ไม่หลงทาง ไม่ผิดทาง เป็นหนทางที่ถูกต้องที่สุดแล้ว หนทางนี้เราจะต้องเดินทางไปอีกยาวนานนัก ยังมีสิ่งที่เราไม่รู้อีกมากมาย สิ่งที่เรารู้นั้นเพียงเล็กน้อย เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลืออยู่สำหรับผู้จะศึกษาความรู้ชนิดนี้มีไม่มาก

ลองคิดดู วันหนึ่งคืนหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง เราแบ่งเวลานอนหลับพักผ่อนไปหนึ่งในสามของวัน หรือหนึ่งในสามของชีวิตไปแล้ว ดูแลสังขารอีกหนึ่งในสาม ที่เหลือก็ปฏิบัติกิจในทางพุทธศาสนา เรามีเวลานิดเดียว ถึงแม้จะมากกว่าฆราวาสก็ตาม แต่ถ้าเทียบดูแล้วก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง ในขณะที่สิ่งที่เราต้องเรียนรู้ซึ่งอยู่ภายในตัวของเรายังมีอีกมากมาย และความรู้ชนิดนี้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ไม่ปลอดภัย เป็นกิจที่ควรรู้ควรทำ ที่เรียกว่า กรณียกิจ และเป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ความรู้ภายในเป็นความรู้ที่เกี่ยวกับตัวเราโดยเฉพาะ แล้วมีผลกระทบถึงส่วนรวม เมื่อศึกษาแล้วเราจะเห็นว่า ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ทั้งความคิด คำพูด การกระทำของเรา มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนกระทั่งจักรวาล และภพภูมิต่าง ๆ กระทบถึงกันไปหมด

เหมือนเราลอยอยู่ในอากาศ อยู่ท่ามกลางมหาสมุทร แล้วโยนก้อนหินก้อนเล็ก ๆ ลงไปก้อนหนึ่ง คลื่นที่เกิดจากก้อนหินที่เราโยน

พิธีวันทามหาธรรมกายเจดีย์

ลงไป จะเป็นคลื่นที่ไล่คลื่นลูกหน้าไปจนกระทั่งกระทบไปถึงฝั่ง เพราะฉะนั้นการกระทำ ความคิด คำพูดของเรา มีผลกระทบต่อบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมทั้งหมด

ความรู้ภายในนี้เป็นความรู้ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับตัวของเรา ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ไม่ปลอดภัย รู้แล้วจึงจะปลอดภัย ความรู้นี้ที่เขาเรียกว่า “ความรู้แจ้ง” ภาษาธรรมะเรียกว่า “วิชชา”

ความรู้แจ้งจะเกิดจากความเห็นแจ้ง เห็นแจ้งด้วยธรรมกาย จึงจะหยั่งรู้ได้ด้วยญาณของธรรมกาย ความรู้จากธรรมกายเป็น ความรู้ที่รู้รอบด้าน รู้พร้อม รู้ยิ่ง ความรู้ที่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ เป็นความรู้ที่วิเศษที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด เราจะเรียนรู้ได้เมื่อเรา เข้าถึงธรรมกายเท่านั้น พระธรรมกายที่อยู่ภายในตัวของเรานั้นเป็น อุปรณอันสำคัญยิ่งที่เราจะใช้ศึกษาความรู้ต่อไปในอนาคต ศึกษา สิ่งที่เรายังไม่รู้อีกมากมายกายกองนี้เดียว

ดังนั้นหลวงพ่ोजึงขอยืนยันว่า ที่ท่านทั้งหลายได้ตัดสินใจมา อยู่ร่วมกันในพระพุทธศาสนา หรืออยู่จำพรรษาปฏิบัติธรรมเป็นการ ตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ๑